

der, hvilke ikke vare eller kunde være forudsete; dengang Dispositionen indgaves til Stadsfæstelse. At det i mange Tilfælde kan være ubehagelige Spørgsmaal for Regjeringen at afgjøre, og at den i Livstiltælde bør holde sig tilbage, deri er jeg enig med det ærede Medlem, men Regjeringen maa vistnok, naar Lovgivningen skal tilstede den Art Baand, hvorom der her er Spørgsmaal, have denne Myndighed; bestemt og skarpt at begrænse den, saa at intet Ekson bliver tilbage i det enkelte Tilfælde, det anser jeg for ugjørligt.

Jessen: Pigesom de Bemærkninger, der ved 2den Behandling bleve gjorte gjældende mod Lovforslagets §§ 2—9, af det ærede 2det Medlem for 9de Kreds (Estrup) og det ærede 12te kongevalgte Medlem (Carlsen), meget tiltalte mig, saa at jeg i alt Væsentligt vil kunne slutte mig dertil, saaledes forekommer det mig, at de Indvendinger, der bleve reiste af det ærede 2det Medlem for 9de Kreds mod Udvalgets Forslag under Nr. 7 til § 22, ere meget vel begrundede. Hvad der i særdeleshed har stødt mig i Endringsforslaget, er, at Initiativet til de Forandringer, der skulle gjøres i Arveladerens Disposition, skal tages af vedkommende Arving. Det forekommer mig, at den, der er bunden, den, der har faaet et Baand paa sig, maa være den, der nærmest har Lyft til at søge det løst, og det forekommer mig, at han er den, efter hvis Begjæring det mindst burde løses, men at der ialfald burde etableres et Familieraad, som kunde støtte en saadan Begjæring eller tage Initiativet dertil, dersom en stor Hensigtsmæssighed eller en særdeles Nødvendighed forelaa for at faae et saadant Baand løst. Efter hvad den høitærede Justitsminister har udtalt, er det jo derhos ikke aldeles nødvendigt, at en saadan Bestemmelse indføres i Loven, thi i de Tilfælde, hvor der er en absolut Nødvendighed tilstede for at faa en saadan Disposition forandret, vil jo Regjeringen ogsaa uden en saadan særlig Bemyndigelse have det i sin Magt at forandre den. Det forekommer mig derfor, at Bestemmelsen, saaledes som den er affattet, dels ikke er heldig og dels ikke er

strengt nødvendig, og derfor vil jeg stemme mod dette Endringsforslag af Udvalget.

Justitsministeren: Jeg maa dog overfor det ærede Medlem gjøre opmærksom paa, at der maa være en Misforstaaelse fra hans Side, forsaavidt han gjør Indvending imod de Ord: „paa Begjæring af vedkommende Arving“; thi det er ganske klart, at der ikke kan være Tale om at løse et Baand uden efter den Bundnes Døds. Det er derved paa ingen Maade ubeløst, at der kan blive Erklæringer at indhente fra Andre i Familien. Testamentet kan jo være affattet saaledes, at der er Raadgivere, Mænd, som mere eller mindre ere Tilsynsmænd — saalænge de leve, thi de kunne jo tænkes senere at være forbundne, uden at der har været Leilighed til at sætte Andre i deres Sted —, og naar der er saadanne Tilsynsmænd, ville de naturligvis i de paagjældende Tilfælde blive hørt. Det staar imidlertid fast, nemlig, at man ikke kan paa- tvinge den Bundne nogen Frihed, som han selv frabeder sig, og det troer jeg ialfald maa være givet, at han selv maa opfatte det som en Velgjerning, hvis Baandet skal løses. Jeg troer altsaa, at det er fuldkommen i sin Orden, at dette udtrykkelig udtales. Naar der ikke engang foresligger en Begjæring fra Arvingen, saa er Sagen klar, saa er der ingen Anledning til at foretage Forandring, men Sagen er paa den anden Side ikke afgjort, fordi der foresligger en Begjæring fra Arvingen. Altsaa troer jeg, at det ærede Medlem i den Henseende kan berolte sig.

Brock: Det ærede Thing vil erindre fra 2den Behandling, at jeg just ikke er en Under af denne Bestemmelse, hvorved det gjøres muligt for Forældre at lægge Baand paa Fordeendomme, vel kun for en enkelt Arving, men dog, som det fra alle Sider udtales, med den Tanke at binde Eiendommen for Slægten. Jeg er en Modstander af Paragrafen, fordi jeg mener, at den vil blive brugt til gennem Slægternes Række at binde Eiendommen til Familien, hvilket staar i Strid med vor Lovgivnings almindelige Prin-